

Is “one dollar a day” nog wel een goede en relevante armoedegrens

(United Nations 2004)

ERASMUS UNIVERSITEIT ROTTERDAM

Bachelorscriptie

Faculteit der Economische Wetenschappen

Algemene Economie

Begeleider: Dr. B.S.Y. Crutzen

Naam: Diederick de Ruijter

Examenummer: 297106

E-mailadres: 297106dr@student.eur.nl

Juli 2009

Voorwoord

Voor het schrijven van deze bachelorscriptie gaat mijn hartelijke dank uit naar mijn begeleider, Dr. B.S.Y. Crutzen

Inhoudsopgave

Samenvatting	4
Inleiding	5
Sterke punten van de one dollar a day line	7
Kritiek op de one dollar a day line	8
Purchasing power parity.....	8
\$1 is niet genoeg	10
Geen inzicht in de diepte van armoede	11
Niet alleen geld is van belang.....	11
Alternatieven voor de one dollar a day line:	13
Purchasing Power Parity for the Poor	13
Poverty gap.....	14
Human poverty index.....	15
Relatieve armoedegrenzen	16
Subjectieve armoedegrenzen.....	16
Capabilities based approach	17
Interpretatie van de PPPP en de capabilities based approach.....	19
Mijn alternatief	21
Conclusie	23
Referenties	24
Bijlages	26

Samenvatting

De Wereldbank heeft de internationale armoedegrens vastgesteld op \$1,25 per dag per persoon gecorrigeerd voor purchasing power parity. Deze methode heeft een aantal voordelen. Deze methode heeft als grootste voordeel dat iedereen hetzelfde behandeld wordt ongeacht in welke situatie ze zich bevind. Bovendien is er al vele jaren onderzoek gaande om deze methode te optimaliseren, hierdoor zijn de gegevens die gebruikt worden zeer betrouwbaar en zeer relevant voor onderzoek voor de één dollar per dag lijn. Er zijn echter ook een heleboel kritieken op deze methode. De correctie die gebruikt wordt om te corrigeren voor koopkracht is één van deze kritieken:

- Van sommige landen zijn niet voor alle onderzoeken gegevens bekend
- De gekozen basisjaren zijn willekeurig en bovendien niet frequent genoeg
- De correctie sluit niet aan op de consumptie van de armen

Een ander punt van kritiek is dat de lijn te laag ligt, \$1,25 is te weinig om in de primaire levensbehoeftes te voorzien. Bovendien geeft de één dollar per dag lijn geen inzicht in de diepte van armoede. Ook is inkomen niet het enige wat van belang is om armoede te meten.

Een alternatief is het corrigeren voor PPPP (Purchasing Power Parity for the Poor), hierbij wordt gecorrigeerd op basis van de prijzen en hoeveelheden die de armen betalen. Er moet echter nog veel onderzoek worden verricht. Een ander alternatief is dat gebruik gemaakt wordt van de poverty gap. Hierin wordt ook de diepte berekend van de armoede. Bij de human poverty index wordt niet alleen naar inkomen gekeken. Bij de methode wordt een lang en gezond leven, kennis en een goede levensstandaard als criteria gehanteerd. Verder zijn er nog de relatieve en de subjectieve armoedegrenzen, deze armoedegrenzen worden echter weinig gebruikt, omdat ze weinig zeggen over de extreme armoede die heerst. Bij de capabilities approach wordt vooraf een aantal calorieën bepaald en daar wordt in elk land de kosten van berekend. Bij mijn alternatief zal ik de methode van de capabilities approach gebruiken, vervolgens ik zal met behulp van PPPP een internationale armoedegrens vaststellen.

Inleiding

“Armoede betekent honger. Armoede betekent gebrek aan onderdak. Armoede betekent ziek zijn en geen dokter kunnen bezoeken. Armoede betekent niet naar school kunnen gaan en niet kunnen lezen. Armoede betekent geen baan hebben, bang zijn voor de toekomst, van dag tot dag leven. Armoede betekent een kind verliezen doordat het ziek is geworden van vuil water. Armoede betekent machteloos zijn en vertegenwoordiging en vrijheid missen.” (World Bank, 2001.) dit is wat de Wereldbank verstaat onder armoede. In de Millennium Development goals werden 8 doelen vastgesteld die 189 landen hebben afgesproken om te bereiken. Doel 1 heeft te maken met het terugdringen van armoede. Doel 1A geeft weer dat tussen 1990 en 2015 het aantal mensen dat onder 1 dollar per dag leeft moet worden gehalveerd. (World Bank 2008) Deze lijn is ondertussen bijgesteld naar \$1,25 per persoon per dag. Met deze methode leefde in 2005 1,4 biljoen mensen onder de armoedegrens. In 1981 is dit aantal vastgesteld op 1,9 biljoen mensen, in 1990 was dit nog 1,8 biljoen. Er zit dus een daling in het aantal mensen dat moet leven onder de internationale armoedegrens. De grootste daling is toe te kennen aan East Asia & Pacific. Voor de periode 1990-2005 daalde in deze regio het percentage mensen onder de armoedegrens van 56% naar 18%. Dit is een daling van 554 miljoen mensen. Dit is voornamelijk te danken aan China. Dit is ook te zien in figuur 1. China is een economische grootmacht aan het worden is wat ook blijkt uit deze cijfers. In de regio's Europa & centraal Azië, midden oosten en Noord-Africa, Zuid-Azie en Sub-Saharan Africa is echter het aantal mensen onder de armoedegrens toegenomen. Vooral voor Sub-Saharan Africa zijn de cijfers schrikwekkend. Procentueel is bij alle regio's een daling te zien, maar ook hier scoort Sub-Saharan Africa niet goed. In deze regio blijft de armoede rond de 50% hangen. Alle gegevens zijn terug te vinden in tabel 1. De Wereldbank heeft ook nog de \$2 per dag lijn geïntroduceerd. Deze \$2 per dag meet het aantal mensen dat “normaal” arm is. Bij de \$2 per dag komen procentueel de meeste mensen onder deze grens uit Zuid-Azie terwijl bij de \$1,25 de meeste mensen uit Sub-Saharan Africa komen. Duidelijk is dat de afname van de armoede grotendeels berust op de prestaties van China. Uiteindelijk is de doelstelling dat minder dan 0,9 biljoen mensen onder de armoedegrens leeft. Het is dus nog maar de vraag of deze doelstelling behaald gaat worden. Een grotere vraag is echter of armoede wel op de juiste manier gemeten wordt. Dit is van groot belang aangezien op basis van de armoedegrens geëvalueerd wordt of het eerste millennium development doel is behaald. Tevens word aan de

hand van de armoedecijfers uitgezocht of de globalisatie positieve dan wel negatieve gevolgen heeft voor de armoede. Daarom luidt ook de onderzoeksvraag: Is “one dollar a day” nog wel een goede en relevante armoedegrens? In deze scriptie zal bekeken worden wat de sterke punten en wat de kritieken op deze armoedegrens zijn. Vervolgens zal ik kijken of er in de bestaande literatuur nog alternatieven zijn die voor de meting in aanmerking komen. Ook zal ik zelf een alternatief aandragen die gebruikt kan worden als armoedegrens. Tot slot zal ik in de conclusie evalueren of de huidige manier van meten nog wel een goede en relevante armoedegrens is en eventueel een alternatief aanbevelen.

Sterke punten van de one dollar a day line

De één dollar per dag lijn wordt berekend aan de hand van meer dan 450 onderzoeken uitgevoerd in bijna 100 landen. Door dit grote bereik wordt ongeveer 93% van de bevolking in arme landen en landen met een gemiddeld inkomen opgenomen in het onderzoek. Hierdoor is het onderzoek representatief voor het armere deel van de bevolking. De meeste van deze onderzoeken in de landen worden uitgevoerd in overleg tussen de Wereldbank en de landen zelf, dankzij deze samenwerking is er de beschikking over betrouwbare informatie. Uit al deze gegevens zijn de prijzen geselecteerd die relevant zijn voor het meten van armoede. Hierdoor is het mogelijk om de vijftien landen te vinden met de laagste nationale armoedegrens. Het gemiddelde van de armoedegrenzen van deze 15 landen werd gewogen en dat werd vastgesteld als armoedegrens. Het lijkt misschien niet logisch om deze 15 landen te selecteren en de overige 179 landen niet mee te rekenen. Het doel van de Wereldbank is echter om echt de allerarmsten van de wereld te meten. Hierdoor zijn de overige landen niet relevant aangezien daar de armoedegrenzen een stuk hoger liggen. Gekozen is voor 15 landen, hier zit geen logische redenering aan vast, maar ergens moet de grens worden getrokken.

Het gemiddelde van de armoedegrenzen van de 15 landen komt neer op \$1,25 per persoon per dag. Bij deze lijn geldt dat wanneer je minder dan dit bedrag te besteden hebt je aangemerkt wordt als extreem arm. Dit is voor iedereen duidelijk en gemakkelijk te begrijpen. De één dollar per dag methode is dus een zeer overzichtelijke manier van meten.

\$1,25 Per dag is uiteraard een zeer laag bedrag. Hiermee worden ook alleen maar de mensen gemeten die geclassificeerd worden als extreem arm. Het wil dus niet zeggen dat mensen die boven de \$1,25 per dag komen niet arm zijn. Daarom heeft de Wereldbank de \$2 per dag lijn ingesteld. Mensen die tussen de \$1,25 en \$2 vallen worden gezien als “normaal” arm.

Het grote voordeel van de één dollar per dag methode is dat iedereen die zich in dezelfde positie bevindt, hetzelfde behandeld wordt. Iemand met \$1,05 per dag in Afghanistan wordt hetzelfde behandeld als iemand met \$1,05 per dag in Zimbabwe.

Kritiek op de one dollar a day line

Purchasing power parity

Er is veel kritiek op de huidige armoedegrens van \$1,25 per dag per persoon. Dit komt doordat er veel discussie bestaat over de manier waarop de armoedegrens is samengesteld. Het grootste punt van kritiek is op de correctie voor Purchasing Power Parity (PPP). Voor veel ontwikkelingslanden wordt een zogenaamd “poverty assessment” gehouden. Hierin wordt beoordeeld hoeveel armoede er in een land is en wat de gevolgen hiervan zijn. Deze armoedegrenzen worden in overleg met de Wereldbank bepaald door de landen zelf. Uit deze onderzoeken worden nationale armoedegrenzen bepaald. Deze armoedegrenzen worden gecorrigeerd voor PPP. Bij de PPP worden de prijzen vergeleken tussen alle landen waardoor er gecorrigeerd kan worden voor koopkracht. De tot op heden beste manier voor corrigeren is gebeurd in 2005. Hierbij werden de prijzen van 600 tot 1000 goederen en services vergeleken onder de 146 landen. Na het corrigeren voor PPP kunnen alle nationale armoedegrenzen uitgedrukt worden in US dollars en kunnen de nationale armoedegrenzen met elkaar worden vergeleken.

Van sommige landen zijn echter niet alle gegevens bekend. Zo zijn er over India geen gegevens bekend over 1993 en voor China zijn er geen gegevens bekend over 1985 en 1993. Deze gegevens zijn alsnog verkregen door het corrigeren voor inflatie en gegevens over buurlanden. Deze gegevens zijn dus indirect verkregen en dus veel minder betrouwbaar. Dit probleem bestaat niet alleen voor China en India, in tabel 2 is te zien dat er voor veel landen niet voor beide jaartallen gegevens bekend zijn. De landen die met geel zijn gemarkeerd namen niet deel aan allebei de onderzoeken van 1985 en 1993. Dit maakt duidelijk dat er tussen beide onderzoeken moeilijk vergelijking plaats kan vinden.

De correctie voor purchasing power parity wordt gedaan op een gekozen basisjaar. De gekozen basisjaren zijn 1985, 1993 en 2005. In deze jaren is er een onderzoek gedaan naar de Purchasing Power Parity. De keuze van deze jaartallen is volledig willekeurig gebeurd. De gekozen basisjaren zijn momentopnames en dus kunnen de prijzen in een land op dat moment net iets hoger of lager liggen. Dit kan ervoor zorgen dat er miljoenen mensen meer of minder onder de armoedegrens leven. Bovendien zijn de goederen en services die vergeleken worden

in elk basisjaar veranderd. Hierdoor is er geen vergelijking mogelijk tussen de resultaten van de drie onderzoeksjaren. De gebruikte goederen van 1985 zijn niet relevant voor 2005 en visa versa. Hierdoor is dus ook nooit te bepalen of de armoede in de wereld nou gedaald is.

Drie onderzoeken in 25 jaar is ook niet echt een frequente meting voor PPP. Hierdoor is na een paar jaar de meting niet meer precies genoeg omdat het gebaseerd is op verouderde gegevens. Dit blijkt uit het volgende gegeven: de armoedegrens van 1985 gecorrigeerd voor inflatie naar het jaar 1993 verschilt gemiddeld 59,9% ten opzichte van de nieuwe armoedegrens van 1993. Hieruit blijkt dat de lijn die tot 1993 gebruikt werd totaal niet meer representatief was. (Reddy & Pogge 2005)

Ook op de gekozen goederen die corrigeren voor PPP is kritiek. Deze zogenaamde “basket of goods” sluit niet goed aan op de behoeftes die de armen hebben. Er wordt namelijk bij PPP ook rekening gehouden met allerlei luxe producten die nooit binnen het bereik liggen van de armen. Dit wordt duidelijk aan de hand van het volgende voorbeeld: Stel dat je met \$1 in de Verenigde Staten drie keer zoveel voedsel kan kopen als met Rs.10 in India en dat je met Rs.10 drie keer zoveel services kan verkrijgen als met \$1 in de Verenigde Staten. Als de gehele populatie evenveel uitgeeft aan voedsel en services dan kan je met \$1 evenveel kopen als met Rs.10. De PPP wordt dus vastgesteld op \$1= Rs.10. Als voor het gemak aangenomen wordt dat de armen alleen maar geld uitgeven aan voedsel dan kunnen de mensen in India met Rs.10 maar $\frac{1}{3}$ deel aan voedsel verkrijgen als de mensen in de Verenigde Staten voor \$1. Hierdoor kunnen zij niet rondkomen met \$1 gecorrigeerd voor purchasing power parity. (Pogge & Reddy 2006, p. 17)

Ook zullen de armen voor sommige producten meer moeten betalen. De armen zijn namelijk niet in staat om producten in grote hoeveelheden te kopen. Hierdoor lopen zij de korting mis die gegeven wordt wanneer er in grotere hoeveelheden gekocht wordt. Bij andere situaties kan het ook voorkomen dat de armen minder betalen doordat ze in goedkopere winkels hun producten kopen. Ook het gewicht dat aan de verschillende componenten van de PPP hangt is niet representatief voor de armen. Het relatieve bedrag dat bijvoorbeeld door de armen aan voedsel en medicijnen wordt uitgegeven is veel hoger dan de gemiddelde inwoner. Doordat de PPP niet toegespitst is op de armen is dit geen goede manier om voor koopkracht te corrigeren voor deze groep.

De Wereldbank geeft toe dat de nationale armoedegrenzen niet altijd representatief zijn voor het hele land. Zo is de correctie voor PPP in China gebaseerd op prijsvergelijkingen van 11 steden. Doordat er alleen gefocust is op deze 11 steden is de nationale armoedegrens geen goede afspiegeling voor heel China. De landelijke gebieden worden namelijk niet in deze calculatie opgenomen. Bij de volgende 12 landen worden de nationale armoedegrenzen gezien als armoedegrenzen in de stedelijke gebieden: Argentina, Brazil, Bolivia, Cambodia, Chile, China, Colombia, Ecuador, Pakistan, Peru, Thailand and Uruguay. In China is een onderzoek gedaan naar de regionale ongelijkheid. Uit tabel 1 blijkt dat de armoede in China op het platteland veel groter is dan in de stedelijke gebieden. Dit maakt duidelijk dat de armoedegrens die voor China gehanteerd wordt geen goede afspiegeling is van de werkelijke armoede in dat land.

\$1 is niet genoeg

De Wereldbank heeft de armoedegrens vastgesteld op de \$1,25 per dag. De vraag die echter dan bij veel mensen opkomt: is met \$1,25 wel te overleven. Het laatste jaar hebben meerdere mensen het geprobeerd. Vaak slaagden deze mensen er wel in, maar deze hielden alleen rekening met het binnenkrijgen van genoeg calorieën. Deze \$1,25 spendeerden zij dus niet aan kleding, onderdag en medische hulp, Factoren die ook behoren tot de primaire levensbehoeftes. Voor Bangladesh is onderzoek gedaan of met \$1,08 per dag (1993 PPP) geleefd kan worden. In dit onderzoek is ervan uitgegaan dat een gemiddelde inwoner van Bangladesh 2080 calorieën per dag nodig heeft. Dit is bepaald door de FAO (Food and Agricultural Organization). Vervolgens is berekend dat de minimale kosten van 1000 calorieën in Bangladesh \$0,41 (1993 PPP) is. $0,41/1000*2080 = 0,85$. Het kost dus \$0,85 (1993 PPP) om alleen aan de behoeftes van eten en drinken te voorzien. Vervolgens moeten de kosten voor non-food nog hierbij opgeteld worden. Voor de gemiddelde inwoner van Bangladesh is dit vastgesteld op \$0,38 (1993 PPP). Dit betekent dus dat voor deze inwoners om te voldoen aan de primaire levensbehoeftes een consumptie nodig is van $0,85+0,38 = \$1,23$ (1993 PPP) Dit is dus 15 cent meer dan de armoedegrens die voor 1993 vastgesteld is. Dit betekent dus dat zelfs als de inwoners van Bangladesh op de vastgestelde armoedegrens leven, ze niet kunnen voldoen aan de primaire levensbehoeftes. De Wereldbank stelt zelf de grens dat een gemiddeld persoon de beschikking zou moeten hebben over 2100 calorieën. Maar uit dit voorbeeld blijkt dat de inwoners van Bangladesh niet eens zouden kunnen

beschikken over dit aantal calorieën en zichzelf voorzien in de andere primaire levensbehoeftes, uitgaande van de armoedegrens van \$1,08 per dag.

Als de inwoners van Bangladesh over deze 2100 calorieën beschikken zou dit dan voldoende zijn? Volgens Ashwani Saith is dit niet voor iedereen genoeg. (Saith 2005) Volgens hem heeft een boer die gemiddeld 7 uur per dag werkt 2780 calorieën per dag nodig. Een vrouw die 4 uur meehelpt op het platteland en nog 3 uur per dag het huishouden verzorgt heeft 2235 calorieën per dag nodig. Dit aantal calorieën is vooral bij de mannelijke boer een stuk hoger dan het aantal calorieën dat door de Wereldbank voorgeschreven wordt. In deze gevallen gaat het niet eens om zwaar lichamelijk werk. Wanneer gekeken wordt naar een mijnwerker of iemand die een veld omploegt dan wordt zelfs 3550 calorieën voorgeschreven. Juist dit soort werk wordt gedaan door de allerarmsten van de samenleving. Precies de doelgroep waarvoor de Wereldbank de calorieën heeft bepaald. Het aantal calorieën wat Saith noemt is dus echt niet te vergelijken met het aantal calorieën wat de Wereldbank als maatstaf hanteert.

Geen inzicht in de diepte van armoede

Stel dat iemand over \$1,24 per dag kan beschikken. Deze persoon wordt erkend als een extreem arm persoon. Deze persoon wordt in dezelfde categorie geplaatst als iemand die \$0,50 per dag te besteden heeft. Iemand die echter \$1,25 per dag te besteden heeft wordt niet als extreem aangemerkt. Wanneer een land wordt afgerekend op het aantal mensen dat extreem arm is dan is het voor hen veel gemakkelijker om de inwoners te helpen die net niet boven de armoedegrens uitkomen. In het ergste geval zou dat land zelfs inkomen van de allerarmsten kunnen transfereren naar de inwoners die nog maar net onder de armoedegrens zitten.

Niet alleen geld is van belang

Stel 2 gezinnen hebben hetzelfde inkomen van \$1,15 per persoon per dag, maar bij het ene gezin is de moeder besmet met het HIV virus terwijl bij het andere gezin iedereen gezond is. Volgens de “one dollar a day” lijn verkeren bij de gezinnen in dezelfde situatie. De situatie van beide gezinnen is natuurlijk niet te vergelijken. Sterker nog wanneer het gezin met de

besmette moeder alle bezittingen zouden verkopen om de broodnodige medicijnen te bemachtigen en daardoor een hoger inkomen verkrijgt, dan zou dit gezin zomaar boven de armoedegrens kunnen raken en niet meer gezien worden als extreem arm. Dit is natuurlijk onmogelijk te verdedigen aangezien de familie het in de toekomst een stuk moeilijker krijgt omdat ze geen bezittingen meer hebben.

Alternatieven voor de one dollar a day line:

Purchasing Power Parity for the Poor

Agnus Deaton en Olivier Dupriez zijn bezig om met een oplossing gekomen voor één van de grootste problemen die bestaan bij het gebruik van purchasing power parity. Deaton en Dupriez zijn namelijk bezig met de ontwikkeling van purchasing power parity for the poor of ook wel PPPP. Hierin wordt gekeken welke producten en diensten genuttigd worden door de armen. Vervolgens wordt er voor koopkracht gecorrigeerd op basis van deze producten.

De Asian Development Bank (ADB) heeft een onderzoek gedaan naar het gebruik van PPPP. Er is onderzoek gedaan in 16 deelnemende Aziatische landen. Zij vergeleken hierbij drie verschillende manieren om voor koopkracht te corrigeren. De eerste methode is de hiervoor uitgelegde PPP. De tweede methode, de International Comparison Program Poverty Purchasing Power Parities, rekent met dezelfde prijzen als de eerste methode, echter bij deze methode wordt de koopkracht berekend aan de hand van de uitgaven van de armen. Bij deze methode wordt veel meer gewicht toegekend aan eten en non-alcoholische drankjes ten opzichte van de eerste methode. Dit wordt verklaard doordat de armen relatief veel meer uitgeven aan deze categorie. Dit is ook te zien in figuur 2. Het gewicht dat wordt toegekend aan transport en communicatie is bij de tweede methode weer veel lager. Bij de derde methode, de Poverty Survey Purchasing Power Parities, wordt niet alleen de gewichten die worden toegekend berekend op basis van de uitgaven, bij deze methode worden ook de prijzen gebruikt die de armen betalen. Zo worden de prijzen bekeken van goederen met mindere kwaliteit en wordt ook de kwantiteit in de meting opgenomen (armen kopen vaak in kleinere hoeveelheden). De ADB selecteerde voor dit onderzoek dus alleen de producten die gekocht zullen worden door de armen. Zij selecteerden hiervoor 155 producten die vergeleken werden in de deelnemende landen. Om het verschil duidelijk te maken: bij de derde methode werden 6 varianten van rijst geselecteerd terwijl bij PPP gebruik gemaakt werd van 19 varianten van rijst. Zoals u in tabel 3 kunt zien maakt het een zeer groot verschil met welke methode gerekend wordt. Bij deze tabel wordt uitgegaan van de Aziatische armoedegrens van \$1,35. Bij de eerste methode is sprake van 1.042 miljoen mensen onder de armoedegrens in de 16 deelnemende landen. Bij de tweede methode ligt dit aantal iets lager namelijk 1,013 miljoen mensen. Dus wanneer de gewichten toegespitst worden op de armen, neemt het aantal

mensen onder de armoedegrens iets af. Een groter verschil is te zien wanneer de derde methode gebruikt wordt. Bij deze methode is het aantal mensen onder de armoedegrens “maar” 843 miljoen mensen. Dit is te verklaren door het feit dat de prijzen die de armen betalen veel lager liggen dan de prijzen die de gemiddelde inwoner betaalt. Het is dus van zeer groot belang met welke methode gemeten wordt. Voor de 16 geselecteerde Aziatische landen is het verschil tussen de huidig gebruikte eerste methode en de derde methode al 199 miljoen mensen. Er is echter nog veel onderzoek nodig want in maart 2007 had de Wereldbank pas voor 63 landen data verzameld. Er is dus nog genoeg werk aan de winkel voordat gemeten kan worden met een PPP voor de armen.

Poverty gap

Wanneer men gebruik maakt van de “one dollar a day line” dan is niet te zien hoe diep de armoede zit. Iemand met een inkomen van \$0,30 per dag en iemand van \$1 per dag worden even zwaar geteld. Bij de one dollar a day line wordt de headcount ratio gebruikt. Hier worden de mensen geteld die onder de armoedegrens vallen. Hierbij wordt gebruik gemaakt van de volgende formule:

$$H = \frac{Q}{N}$$

Waarbij H = headcount ratio

Q = het aantal mensen onder de armoedegrens

N = de totale populatie.

Om de diepte van de armoede te meten is de gemiddelde tekortkoming van het inkomen te gebruiken.

$$I = \frac{1}{q} \sum_{i=1}^q \frac{Z - y_i}{Z} = 1 - \frac{\mu_q}{Z}$$

I = gemiddelde tekortkoming van het inkomen

y_i = het inkomen van 1 persoon

Z = de armoedegrens

μ_q = het gemiddelde inkomen van de armen

Deze manier heeft echter als nadeel dat het aantal mensen onder de armoedegrens niet goed verwerkt. Sterker nog als bij iemand die net onder de armoedegrens zit het inkomen stijgt

waardoor hij boven de armoedegrens komt dan stijgt I. Het zou hierdoor dus lijken alsof de situatie is verslechterd terwijl dit natuurlijk niet het geval is. Een oplossing is gevonden in de volgende formule.

$$PGR = \frac{1}{N} \sum_{i=1}^N \frac{(x_i - x_0)}{x_i} = H + I$$

PGR = poverty gap ratio

Dit is een combinatie van de 2 voorgaande formules. Stel dat in land A $H = 0,60$ en $I = 0,20$ en voor land B $H = 0,30$ en $I = 0,40$ dan is de PGR voor land A $0,12$ ($0,60 \cdot 0,20$) en voor land B ook $0,12$ ($0,30 \cdot 0,40$). Met deze formule is het dus mogelijk om armoede per land op een goede manier te meten.

Human poverty index

Niet alleen het inkomen is van belang. Een goede manier om de levensomstandigheden te meten is de human poverty index. Bij deze methode worden het niveau van de ontwikkeling binnen een land gemeten aan de hand van drie dimensies, namelijk: een lang en gezond leven, kennis en een goede levensstandaard. Deze factoren worden bij ontwikkelingslanden (HPI-1) gemeten aan de hand van de volgende factoren: de kans om niet ouder te worden dan 40 jaar, het analfabetisme onder volwassenen, de beschikking over een goede waterbron en het percentage kinderen dat ondervoed is voor de leeftijd. Deze factoren worden duidelijk afgebeeld in figuur 3.

Alle drie de dimensies tellen even zwaar berekent en aan de hand daarvan komt er een percentage uit de formule. Dit percentage is de human poverty index. De twee factoren die onderdeel zijn van de goede levensstandaard tellen allebei voor 50% mee. De volgende formule wordt gebruikt als berekening:

$$HPI-1 = [\frac{1}{3} (P_1^3 + P_2^3 + P_3^3)]^{1/3}$$

Waarin geldt dat P_1 = de kans een lang en gezond leven

P_2 = kennis

P_3 = een goede levensstandaard

Voor Bangladesh is de volgende formule van kracht: de kans om niet ouder te worden dan 40 jaar = 16,4%, het analfabetisme onder volwassenen = 52,5%, het percentage dat niet beschikt over een goede waterbron = 26% en het percentage kinderen dat ondervoed is voor de leeftijd is 48%. Human development report 2007/2008 (2007) De HPI = $[\frac{1}{3} (0,164^3 + 0,525^3 + 0,37^3)]^{1/3} = 0,405$

Dus de human poverty index voor Bangladesh in dit voorbeeld is 40,5%.

Relatieve armoedegrenzen

Naast de absolute armoedegrenzen die gehanteerd worden bestaan er ook relatieve armoedegrenzen. Bij deze armoedegrenzen wordt gemeten hoe het inkomen verdeeld is onder de bevolking. Deze meting wordt gedaan omdat getracht wordt het verschil in inkomen onder de bevolking te minimaliseren. Hierin is er dus sprake van armoede als een persoon een stuk minder te besteden heeft als de rest van de bevolking. Deze meting zegt dus helemaal niks over of mensen in staat zijn om in hun eerste levensbehoeften te voorzien. Een aantal voorbeelden zijn: een aantal procent van de mensen leeft onder de armoedegrens. Met deze manier blijft het aantal armen in het land constant en dus is er geen zicht op de ontwikkeling binnen het land. Een andere manier is dat mensen die over minder dan bijvoorbeeld 50% van het mediale inkomen kan beschikken geclassificeerd worden als arm. Met deze methode kan zowel de ontwikkeling binnen het land gezien worden als een vergelijking gemaakt worden tussen landen. Dit is de meest gebruikte relatieve armoedegrens. Een groot nadeel van relatieve armoedegrenzen is dat het geen inzicht verschaft of mensen in staat zijn om in hun dagelijkse behoeften te voorzien. Daardoor worden deze armoedegrenzen vaak in ontwikkelde landen gebruikt waar geen echte armoede heerst maar waar de verschillen tussen de inwoners beheerst moeten worden.

Subjectieve armoedegrenzen

Een methode die niet geclassificeerd kan worden als absolute dan wel relatieve armoedegrenzen is de subjectieve armoedegrens. Bij deze armoedegrens worden inwoners gevraagd of zij in hun behoeften kunnen voorzien. De ondervraagden moeten bij verschillende

behoefte aangeven of zij goed/voldoende/onvoldoende of slecht hierin kunnen voorzien. Of een andere methode is dat de inwoners wordt gevraagd wat volgens hen het minimuminkomen is dat noodzakelijk is om in de eerste levensbehoeftes te voorzien. Bij de subjectieve armoedegrens wordt dus niet uitgegaan van wat wetenschappers van belang achten maar wordt de mening van de ondervraagden zelf als maatstaf genomen. Een ander voordeel is dat er geen sprake van is dat de armoedegrens bepaald wordt op basis van een omstreden grens. Bij een absolute grens wordt een grens gekozen. De grens van \$1 per dag bijvoorbeeld zou ook gesteld kunnen worden op \$1,50 per dag. Bij de subjectieve methode is dit niet het geval. Ook wordt er inzicht verschaft over hoe armoede verdeeld is onder de bevolking. Bij de vorige manieren om armoede te meten kwam er een getal of percentage uit van mensen onder de armoedegrens. Deze manieren verschaffen echter geen inzicht in de ontwikkeling van de armoede. Iemand die het ene jaar onder de armoedegrens verkeerd kan het volgende jaar boven de armoedegrens verblijven. Met de subjectieve armoedegrens kan inzicht worden verschaft in de ontwikkeling van het inkomen van deze mensen. Ook is er gemakkelijk zichtbaar te maken bij welke gezinssamenstellingen de meeste armoede heerst. Er kleven echter ook een aantal bezwaren aan deze manier van meten. Ten eerste zijn de armoedegrenzen heel erg hoog. Hierdoor zijn deze grenzen eigenlijk niet helemaal serieus te nemen. Ten tweede wordt met de antwoorden die gegeven worden niet altijd hetzelfde bedoeld. Zo zullen niet alle mensen hetzelfde bedoelen met het antwoord “goed”. Ten derde zijn niet alle respondenten in staat om hun financiële situatie juist in te schatten. Uit een onderzoek uitgevoerd in Nederland en de Verenigde Staten blijkt dat vooral bij de singles boven de 65 jaar de subjectieve armoede een stuk hoger ligt dan de objectieve armoede. De resultaten van dit onderzoek vindt u in tabel Een andere conclusie die getrokken kan worden is dat mensen met een hoger inkomen, van mening zijn dat ze ook een hoger inkomen nodig hebben om rond te komen dan mensen met een lager inkomen. Dit wordt duidelijk gemaakt met behulp van figuur 4.

Capabilities based approach

Sanjay Reddy en Thomas Pogge zijn van mening dat de huidige manier om armoede te meten geen juiste manier is. Zij zijn begonnen met de uitwerking van de capabilities approach. Volgens hen is inkomen geen goede manier om armoede te meten. Men zou beter kunnen meten of mensen in staat zijn om in de noodzakelijke behoeftes te voorzien. Het gebruik van

de “one dollar a day line” is namelijk een grens die getrokken is op basis van factoren die geen afspiegeling geven van de noodzakelijke behoeftes. Sanjay Reddy, Sujata Visaria en Muhammad Asali hebben een capabilities based approach onderzoek uitgevoerd. (Reddy et al.,2006) Zij kozen het aantal calorieën dat noodzakelijk is om niet ondervoed te raken. Dit onderzoek werd uitgevoerd in drie landen die zich bevinden op drie verschillende continenten namelijk Vietnam (Azië), Nicaragua (Noord-Amerika) en Tanzania (Afrika). Hiermee wilden ze laten zien dat het onderzoek in alle gebieden toegepast kan worden. Bij dit onderzoek wordt het aantal calorieën dat als noodzakelijk geacht wordt vastgesteld op 2100 kilocalorieën. Er wordt gekeken naar de groep mensen die rond de 2100 kilo calorieën zit. Het bedrag dat deze groep gemiddeld uitgeeft aan voedsel wordt gebruikt als bedrag dat gebruikt kan worden als food-poverty line. Van deze groep worden de uitgaven aan voedsel bekeken. Er wordt hierbij nog een bedrag opgeteld voor non-food dat noodzakelijk is om te overleven. Voorbeelden hiervan zijn kleding, onderdak en medicijnen. Dit wordt berekend door te kijken naar dezelfde groep mensen die ongeveer 2100 kilocalorieën gebruiken. Het gemiddelde van deze bedragen wordt gebruikt als toevoeging voor non-food. Deze omslachtige manier is noodzakelijk omdat in de drie onderzochte landen geen goede gegevens beschikbaar zijn over de kosten van deze elementen.

In tabel 5 is het aantal mensen onder de armoedegrens zichtbaar voor \$1 per dag, \$2 per dag en de capabilities approach.

Uit de tabel blijkt dat voor Vietnam het aantal mensen dat onder de armoedegrens leeft bij de capabilities based approach flink stijgt ten opzicht van de \$1 per day line. Deze constatering geldt zowel voor 1993 als voor 1998. Bij de andere twee landen is juist sprake van een daling van het aantal mensen onder de armoedegrens bij gebruik van de capabilite based approach.

Wanneer een versimpelde weergave van de werkelijkheid gemaakt wordt waarbij ervan uitgegaan wordt dat de wereld bestaat uit de drie landen van het onderzoek dan is een grote verschuiving van het aantal mensen onder de armoedegrens zichtbaar. Zie tabel 6.

Uit deze tabel blijkt dat het aantal mensen onder de armoedegrens bij de capabilite based approach gestegen is ten opzichte van de \$1 a day line. Deze stijging is volledig te verklaren door de stijging van het aantal mensen onder de armoedegrens in Vietnam.

Er zijn echter ook nog een aantal punten die nog verbeterd moeten worden. Zo zijn de huidige onderzoeksresultaten verklaard aan de hand van al bestaande onderzoeken. Deze gegevens waren dus niet specifiek op dit onderzoek gericht. Hierdoor waren er gegevens die verkregen zijn door oude onderzoeksresultaten door te berekenen. In vorige onderzoeken is voor Tanzania uitgegaan van 2161,44 calorieën en bij Nicaragua 2091,39 calorieën. Reddy, Visaria

en Asali hebben vervolgens gecorrigeerd zodat verder gerekend kon worden met 2100 calorieën. Bovendien is bij al deze gegevens geen rekening gehouden met leeftijd, geslacht en van inspanning die verricht wordt per dag. Deze punten van kritiek kunnen echter gemakkelijk worden opgelost wanneer er nieuwe onderzoeken verricht worden die gericht zijn op het verkrijgen van de juiste gegevens. Aan de hand van de nieuwe onderzoeken zouden ook de kosten van onderdak en kleding opgenomen worden in de berekening van de benodigdheden. Hierdoor zou het onderzoek nog vollediger gemaakt kunnen worden, toch is aan de hand van dit kleinschalige onderzoek wel duidelijk dat de \$1 per day line en de capabilities based approach zeer grote verschillen vertonen.

Interpretatie van de PPPP en de capabilities based approach

Zowel de PPPP als de capabilities approach zijn alternatieven die zeker de moeite waard zijn om verder te onderzoeken, toch kunnen hier moeilijk conclusies uit getrokken worden. Deze alternatieven staan nog in de kinderschoenen.

De PPPP is in bovenstaand onderzoek alleen toegepast in 16 landen, bovendien bevonden deze landen zich allemaal op hetzelfde continent. Hierdoor is het onderzoek totaal niet representatief voor de hele wereld. De producten die geselecteerd worden als noodzakelijk voor de armen is ook nog een punt van discussie. Deze factoren leiden er toe dat PPPP nog niet ver genoeg ontwikkeld is en dat hier dus nog geen conclusies uit getrokken mogen worden.

Ook de capabilities approach is nog niet sterk genoeg. In het onderzoek van Reddy, Visaria en Asali is onderzoek gedaan naar de gegevens van 3 landen. Bij 2 van de 3 landen daalt het aantal mensen onder de armoedegrens, het is dus vrij onzeker wat er zal gebeuren wanneer er meerdere landen worden betrokken in het onderzoek. In totaal daalt het aantal mensen onder de armoedegrens bij de capabilities approach ten opzicht van de one dollar a day lijn. De lijn van de capabilities approach ligt echter op het bestaansminimum. De mensen die onder deze lijn liggen zijn niet in staat om te voorzien in de basisbehoeftes. Deze mensen zullen sterven als gevolg van deze armoede als er geen vooruitgang komt in de situatie.

Zowel voor PPPP als de capabilities approach daalt het aantal mensen onder de armoedegrens, toch is dit aantal niet te onderschatten. Er leven ongeacht welke methode

gebruikt gaat worden meer dan één biljoen mensen in een situatie waarin ze niet in staat zijn om in de eerste levensbehoeften te voorzien. Dit zijn natuurlijk nog steeds verschrikkelijk veel mensen. Daarom moet er meer geld worden geïnvesteerd worden om de mensen onder de armoedegrens ook een kans te geven op een eerlijk leven.

Mijn alternatief

Mijn eigen alternatief is een combinatie van de ideeën van enerzijds Sanjay Reddy, Sujata Visaria en Muhammad Asali (zie de capabilities approach) en anderzijds de huidige manier van meten de one dollar a day line. De manier van Reddy, Visaria en Asali heeft als grote tekortkoming dat het geen internationale lijn aangeeft waarbij je arm bent zodra je onder deze armoedegrens bevindt. Deze methode berekent in feite een heleboel nationale armoedegrenzen.

Deze armoedegrenzen zijn echter wel berekend op basis van dezelfde voorwaarden, namelijk een vooraf vastgesteld aantal calorieën van 2100. Dit is een groot pluspunt van de capabilities approach.

Het grote pluspunt van de capabilities approach is meteen een groot nadeel van de one dollar a day line. Bij de one dollar a day line zijn de nationale armoedegrenzen niet bepaald aan de hand van internationaal geaccepteerde voorwaarden. Zo wordt bijvoorbeeld in Kroatië gebruik gemaakt van de “cost of basic needs” methode (World Bank 2007), terwijl bijvoorbeeld Vietnam en Servië gebruik wordt gemaakt van de “food-energy intake” methode. Ook binnen de verschillende methodes bestaan verschillen. Vietnam berekent de armoedegrens uitgaande van een minimaal aantal calorieën van 2100 per dag (World Bank 1995), terwijl Servië uitgaat van 2288 per dag. (Božanić et al., 2006) Deze verschillen kunnen grote gevolgen hebben voor de armoedegrens.

Wanneer beide methodes samengevoegd worden kan je de zwakke punten van de capabilities approach vervangen door de sterke punten van de one dollar a day methode en visa versa. Bij mijn alternatief moet eerst het aantal calorieën vastgesteld worden dat gehanteerd gaat worden als minimum om te kunnen leven zonder verslechtering van de gezondheid. In het ideale geval zou de food poverty line niet alleen moeten voldoen aan het aantal calorieën, maar zal er ook een minimum gecalculeerd worden voor vetten, koolhydraten en vetten. Dit zal echter nog zeer veel onderzoek vergen en daarom zal ik dit ook niet meenemen in mijn alternatief. Bovenop deze food poverty line zou een opslag kunnen komen voor non-food producten. Deze non-food producten bestaan uit elementen die noodzakelijk zijn om niet als arm aangemerkt te worden. Dit zijn bijvoorbeeld de kosten voor onderdak, kleding en medische zorg. Aangezien het zeer moeilijk is om voor deze producten een internationale standaard vast te stellen zal ik voor mijn alternatief me alleen richten op de food-poverty line gebaseerd op

2100 calorieën per persoon per dag. Ik heb voor 2100 calorieën gekozen aangezien meerdere instanties waaronder de Wereldbank van mening zijn dat dit aantal noodzakelijk is om de gezondheid van de mensen niet te laten verslechteren. Per land zullen nu de kosten berekend worden die gemaakt worden om 2100 calorieën te bemachtigen. Er zijn echter dure en minder dure calorieën. Daarom is de beste oplossing om de minimale kosten te berekenen die noodzakelijk zijn om 2100 calorieën te verkrijgen. Het is niet gemakkelijk en bovendien niet verstandig om elke keer genoeg calorieën te nuttigen door middel van de minimale kosten. Afwisseling van het eetpatroon is zeer verstandig. Daarom zullen we een percentage bij de food poverty line worden opgeteld. Wanneer dit gedaan is zijn er een heleboel armoedegrenzen in de plaatselijke valuta. De armoedegrenzen moeten worden gecorrigeerd voor koopkracht. Dit is mogelijk door middel van de gegevens die berekent zijn in de purchasing power parity for the poor. Er moet dan gebruik worden gemaakt van de categorie “food and non-alcoholic beverages”. Vervolgens zal net als in de “one dollar day line” van 2005 het gemiddelde van de 15 armste landen gekozen worden. Dit getal wordt de armoedegrens die gehanteerd wordt bij mijn armoedegrens. Via deze manier is er sprake van één internationale armoedegrens die bovendien berekend is op de werkelijke kosten die arme mensen moeten maken.

Conclusie

In deze scriptie ben ik eerst op zoek gegaan naar de positieve punten van de one dollar a day methode. Er zijn een aantal positieve punten van deze methode. Er kleven echter ook een aantal nadelen aan. Niet alle kritiekpunten op de methode kunnen verworpen worden, toch is mijn mening dat er een aantal punten zijn die verbeterd/opgelost kunnen worden. Mijns inziens is de meest geschikte methode om armoede te meten: de capabilities approach beschreven door Sanjay Reddy, Sujata Visaria en Muhammad Asali. Bij deze methode zijn er geen problemen meer met de purchasing power parity bovendien is de armoedegrens die gehanteerd wordt duidelijk te verklaren. Met deze methode ontstaan echter allemaal nationale armoedegrenzen. Er is dus geen sprake van een internationale armoedegrens. Dit nadeel zou echter niet op mogen wegen tegen de voordelen. Wanneer dit wel gedaan wordt is er nog steeds een betere manier mogelijk dan de huidige manier. Hierbij wordt eerst gebruik gemaakt van de purchasing power parity for the poor. Deze methode geeft veel beter de behoeftes en uitgaven van de armen weer. Zo is de correctie voor koopkracht een stuk beter verzorgd. Wanneer door middel van de PPPP het aantal mensen onder de armoedegrens is vastgesteld, moet er ook gekeken worden naar de diepte van de armoede. Dit kan door middel van de poverty gap ratio. Hierdoor is zowel het aantal mensen onder de armoedegrens als de diepte van de armoede berekend.

In beide gevallen is er een beter alternatief aanwezig dan de huidige manier, de één dollar per dag lijn. Probleem is echter dat voor zowel de PPPP als de capabilities approach nog veel onderzoek vereist is. De komende jaren zal hier dan ook aan gewerkt moeten worden. Tot die tijd zullen we dus nog wel verder moeten gaan met de beste methode die wel berekend kan worden. Al zou de lijn eigenlijk wel iets opgewaardeerd mogen worden.

Referenties

- Asian Development Bank (2008) “Key Indicators for Asia and the Pacific”, Asian Development Bank.
- Bowden, R. (2006). “Armoede in de wereld”, Etten-Leur: Corona.
- Božanić, V., Mijakovac, N., Cvetinović, G., Čalasan, N. (2006) “Poverty in Serbia in the year 2006”, Republic Statistical Office.
- Chen, S., Ravallion, M. (Augustus 2008) “The Developing World Is Poorer Than We Thought, But No Less Successful in the Fight against Poverty”, World Bank.
- Country Operations Division (Januari 1995) “Viet Nam Poverty Assessment and Strategy”, World Bank.
- Deaton, A. (Augustus 2006). “Purchasing power parity exchange rates for the poor: using household surveys to construct PPPs”, World Bank.
- Dupriez, O. (March 2007). “Building a household consumption database for the calculation of poverty PPPs”, World Bank.
- Engbersen, G., Vrooman, J.C., Snel, E. (1999) “Armoede en verzorgingsstaat. Vierde jaarrapport armoede en sociale uitsluiting.”, Amsterdam University Press.
- Garlake, T. (2000). “Armoede, veranderde standpunten 1900-2000” Harmelen: Corona.
- Heijden, van der C. (2005). “Een dollar per dag: arm en rijk in de wereld van nu”, Amsterdam: Contact.
- Kakwani, N. (2007) “New Global Poverty Counts”, Asian Development Bank.
- Kruijk de, H. (2004) “Vulnerability and poverty assessment 2004” Government of Maldives.
- Pogge, T. & Reddy, S.G. (2006). “Unknown: The Extent, Distribution and Trend of Global Income Poverty”, Columbia University.
- Reddy, S., Pogge, T.W. (Oktober 2005) “How not to count the poor”, Columbia University.
- Reddy, S., Visaria, S., Asali, M. (Augustus 2006) ”Inter-country comparisons of poverty based on a capability approach: an empirical exercise”, United Nations Development Programme Working Paper, 27.
- Ravallion, M. (April 2008) “How not to count the poor? A reply to Reddy and Pogge”, World Bank.
- Saith, A., (December 2005) “Poverty-lines versus the poor: method versus meaning”, Institute of Social Studies.

United Nations (September 2004) “In focus”, United Nations Development Programme.

United Nations (2007) “Human development report 2007/2008. Fighting climate change: Human solidarity in a divided world”, United Nations Development Programme.

Vos de, K, Garner, T.I. (September 1991) “An evaluation of subjective poverty definitions comparing results from the U.S. and the Netherlands”, *Review of income and wealth* 37(3).

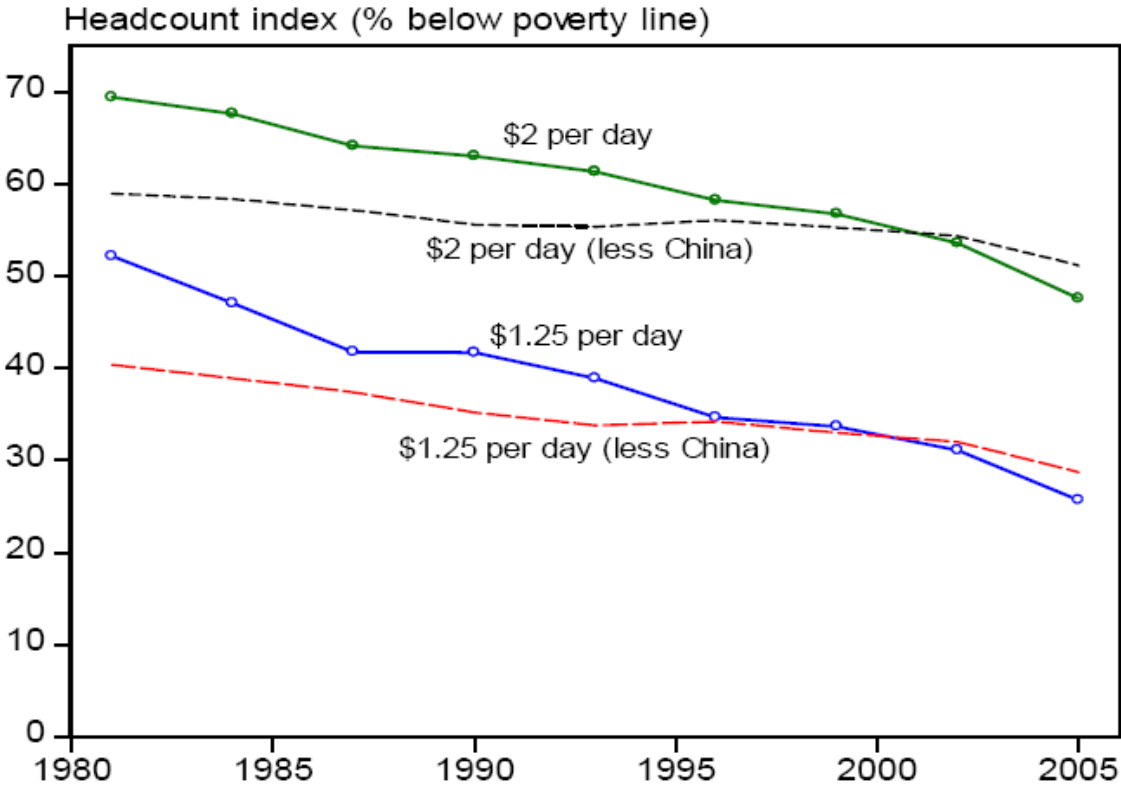
World Bank, (2001), *World Development Report 2000/2001. Attacking Poverty*, New York, Oxford University Press.

World Bank, (2008), “Millenium Development Goals”, World Bank.

World Bank Institute, (Augustus 2005), “Introuduction to poverty analysis”, World Bank.

Bijlages

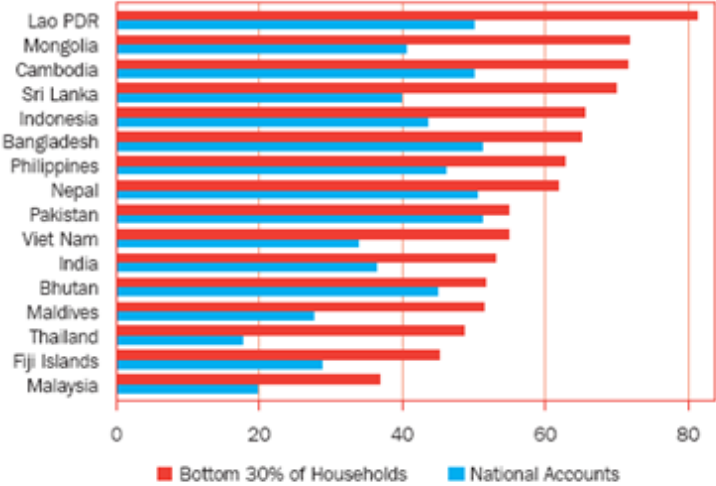
Figuur 1

(Chen & Ravallion 2008)

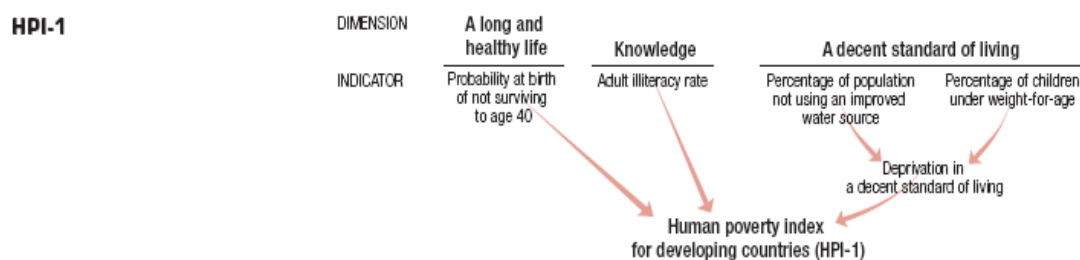
Figuur 2

Figure 2 Comparison of Expenditure Shares or Weights of Food and Nonalcoholic Beverages (percent)

Sources: Staff estimates; ADB (2008a).

Figur 3

(United Nations 2008)

Figur 4

(World Bank Institute 2005)

Tabel 1

	Headcount Index (percent)						Number of Poor (millions)					
	\$1.25 per day			\$2 per day			\$1.25 per day			\$2 per day		
	1990	1999	2005	1990	1999	2005	1990	1999	2005	1990	1999	2005
EAP	56.0	35.5	18.0	80.0	61.5	39.6	893	634	339	1,277	1,101	747
ECA	3.9	5.6	4.1	10.6	15.0	9.3	18	27	20	49	71	44
LAC	10.0	10.5	7.9	20.4	21.2	16.9	44	54	43	89	109	93
MENA	4.3	4.2	3.6	19.7	18.9	16.9	10	12	11	44	52	51
SA	51.7	44.1	40.4	82.7	77.3	73.9	577	589	595	924	1,030	1,091
SSA	57.8	58.2	51.2	76.1	77.6	72.9	299	382	390	393	508	556
World	42.3	33.7	25.7	63.7	57.1	47.3	1,839	1,696	1,398	2,777	2,871	2,582

Note: EAP: East Asia and Pacific; ECA: Europe & Central Asia; LAC: Latin America and the Caribbean; MENA: Middle East and North Africa; SA=South Asia; SSA: Sub-Saharan Africa.

(World Bank 2008)

Tabel 2

Albania	Burkina Faso	Ecuador	Ireland	Mali	Philippines	Sweden
Angola	Burundi	Egypt, Arab Rep.	Israel	Malta	Poland	Switzerland
Antigua& Barbuda	Cambodia	Equatorial Guinea	Italy	Mauritania	Portugal	Syrian Arabia
Argentina	Cameroon	Estonia	Jamaica	Mauritius	Qatar	Tajikistan
Armenia	Canada	Ethiopia	Japan	Mexico	Romania	Tanzania
Australia	Cape Verde	Fiji	Jordan	Moldova	Russian Federation	Thailand
Austria	Central African Republic	Finland	Kazakhstan	Mongolia	Rwanda	Togo
Azerbaijan	Chad	France	Kenya	Montenegro	São Tomé and Príncipe	Trinidad and Tobago
Bahamas, The	Chile	Gabon	Korea, Rep	Morocco	Saudi Arabia	Tunisia
Bahrein	China	Gambia, The	Kuwait	Mozambique	Senegal	Turkey
Bangladesh	Hong Kong, China	Germany	Kyrgyz Republic	Namibia	Serbia	Turkmenistan
Barbados	Macao, China	Georgia	Lao PDR	Nepal	Sierra Leone	Uganda
Belarus	Taiwan, China	Ghana	Latvia	Netherlands	Singapore	Ukraine
Belgium	Colombia	Greece	Lebanon	New Zealand	Slovak Republic	United Arab Emirates
Belize	Comoros	Grenada	Lesotho	Niger	Slovenia	United Kingdom
Benin	Congo, Dem. Rep.	Guinea	Liberia	Nigeria	Spain	United States
Bermuda	Congo, Rep.	Guinea-Bissau	Lithuania	Norway	South Africa	Uruguay
Bhutan	Côte d'Ivoire	Hungary	Luxembourg	Oman	Sri Lanka	Uzbekistan
Bolivia	Croatia	Iceland	Macedonia, FYR	Pakistan	St. Kitts & Nevis	Venezuela, RB
Bosnia and Herzegovina	Cyprus	India	Madagascar	Palestine	St. Lucia	Vietnam
Botswana	Czech Republic	Indonesia	Malawi	Panama	St. Vincent & the Grenadines	Yemen, Rep
Brazil	Denmark	Iran, Islamic Rep.	Malaysia	Paraguay	Sudan	Zambia
Brunei Darussalem	Dominica	Iraq	Maldives	Peru	Swaziland	Zimbabwe
Bulgaria	Djibouti					

Tabel 3

Appendix Table 4.1 Poverty Estimates of the 16 Countries in 2005 (using \$1.35 per day as poverty line)						
Country	Headcount Index (%)			Magnitude (millions)		
	Consumption PPP	Poverty PPPs		Consumption PPP	Poverty PPPs	
	(1)	ICP PPP	PS PPP	(4)	ICP PPP	PS PPP
Bangladesh	58.3	55.7	42.9	89.4	85.4	65.8
Bhutan	35.5	34.5	31.5	0.2	0.2	0.2
Cambodia	30.0	30.8	31.4	4.2	4.3	4.4
Fiji Islands	34.2	29.5	30.1	0.3	0.2	0.3
India	65.5	64.0	54.8	742.7	726.5	621.9
Indonesia	39.3	38.8	24.1	88.9	87.6	54.4
Lao PDR	39.7	43.2	44.4	2.3	2.5	2.5
Malaysia	0.0	0.0	0.0	0.0	0.0	0.0
Maldives	11.3	7.6	10.7	0.0	0.0	0.0
Mongolia	31.7	28.5	32.0	0.8	0.7	0.8
Nepal	59.4	57.5	55.6	16.1	15.6	15.1
Pakistan	32.8	30.4	25.0	51.8	48.0	39.5
Philippines	28.1	25.3	30.6	23.8	21.4	25.9
Sri Lanka	13.7	11.0	5.9	2.6	2.1	1.1
Thailand	0.0	0.0	0.0	0.0	0.0	0.0
Viet Nam	22.7	21.3	13.5	19.3	18.1	11.5
Total	52.1	50.6	42.2	1,042	1,013	843

ICP = International Comparison Program; PPP = purchasing power parity;
PS = poverty survey.

(Asian Development Bank 2008)

Tabel 4

PERCENTAGES OF POPULATIONS WITH INCOMES BELOW THE OFFICIAL AND SUBJECTIVE INCOME THRESHOLDS BY FAMILY SIZE: U.S. (1982) AND THE NETHERLANDS (1983)

	U.S.			Netherlands		
	Percentage Distribution (<i>n</i> = 3520)	Below Official Poverty Threshold	Below Subjective Income Threshold	Percentage Distribution (<i>n</i> = 10389)	Below Official Social Minimum	Below Subjective Income Threshold
1 person, <65	20.7	19.5	47.6	9.4	10.3	26.1
1 person, ≥ 65	7.8	27.7	78.7	0.6	0.6	57.5
2 persons, <65 ^a	19.3	8.0	28.6	26.5	5.2	13.4
2 persons, ≥ 65 ^a	8.0	8.3	52.7	3.3	6.4	15.8
3 persons	16.4	10.0	36.9	17.7	5.0	17.0
4 persons	14.7	8.7	32.3	31.6	2.2	10.2
5 persons	7.5	11.1	41.1	9.0	1.8	12.1
6 or more persons	5.6	32.1	45.0	1.9	3.3	25.3
Total	100.0	14.0	42.2	100.0	4.5	17.1

^aAge of reference person (U.S.) or main breadwinner (NL).

(de Vos & Garner 1991)

Tabel 5

Income Poverty Statistics, Vietnam 1993-1998

Poverty Line	1993			1998		
	\$1	\$2	Capability based	\$1	\$2	Capability-based
HCR	13.37	63.72	58.15	5.20	41.98	35.62

Income Poverty Statistics, Nicaragua 1998

Poverty Line	\$1 food-CPI	\$2 food-CPI	\$1 general-CPI	\$2 general-CPI	Capability-based
HCR	45.78	79.90	44.62	79.03	30.61

Income Poverty Statistics, Tanzania 2000/01

Poverty Line	\$1 food-CPI	\$2 food-CPI	\$1 general-CPI	\$2 general-CPI	Capability-based
HCR	78.51	95.66	75.39	94.75	40.13

(Reddy et al., 2006)

Tabel 6**Synthetic World A (Vietnam 1998, Tanzania 2000, Nicaragua 1998)
World Population=115,027,080**

Poverty Line	\$1/Day	\$2/Day	Capability-based
World Head Count (HC)	31,529,871.55	67,851,421.34	42,252,195.8
World HC Ratio	27%	59%	37%
Nicaragua's Share of World HC	7%	6%	3%
Tanzania's Share of World HC	81%	47%	32%
Vietnam's Share of World HC	13%	47%	65%

(Reddy et al., 2006)